

ÖSKG TJÖRNEDALA KONSTHALL

Missäs pään karttaa Vart på kartan

12 oktober – 24 november 2024

Mikael Dysholm

Essi Korva

Kenneth Mikko

Lina Johdet och Kristoffer Unga Pirak (JohdetxPirak)

Ragnhild Margretha Mietinen Krüger

Ida Isak Westerberg

Lena Ylipää

Curator: Linnea Huhta

Missäs pään karttaa/ Vart på kartan

12 oktober – 24 november 2024

Mikael Dysholm (SE)

Essi Korva (FI)

Kenneth Mikko (SE)

Lina Johdet och Kristoffer Unga Pirak (JohdetxPirak) (SE)

Ragnhild Margretha Mietinen Kruger (NO)

Ida Isak Westerberg (SE)

Lena Ylipää (SE)

Curator: Linnea Huhta (SE)

Oändliga myrar och öde vildmark har länge varit en del av bilden av Norrbotten och Tornedalen specifikt. Ett kulturellt underutvecklat område utifrån, men 98245 kvadratkilometer, flera språk och nationella minoriteter och urfolk i samspråk insisterar på motsatsen - inifrån. Det söta väts ihop med det salta, i en normkreativ gestaltning av plats, miljö, arv och konsten att bevara med uttrycket att berätta. Temat för utställningen roterar allmänmänskligt kring platsen, hållbarhet och arv. Idén syftar till att med konstnärerna utforska platsens relativitet och betydelse i tid och rum, för språk och folk, centrum, periferi, identitet, minoritet och majoritet. Vart på kartan, med betoning på vart, förhåller sig till frågor om riktning och rörelse. Faktiska platser men också platser som inte går att googla, platser som går att kärra, kulturell kartritning, glesbygder och tillhörighet oberoende plats på jorden.

Curatorn har i urval och gestaltning utgått från ett personligt perspektiv och reflektioner över vad det innebär att vara meänkielitalande tornedaling, tillhörande minoritetsgruppen tornedalingar, kväner och lantalaisten, och platsens påverkan avseende synlighet, värde och en uppfattning av periferi och centrum. Utställningen belyser den gränsöverskridande tornedalska erfarenheten utifrån ett antal konstnärers verk, alla med unika relationer till frågan om identitet, plats, historia och kultur. Den vill förmedla konst och skapa möjlighet till konstnärliga utbyten med tvärvetenskapliga inslag förankrade mot socialantropologi, fysisk miljö och biologisk mångfald. De deltagande konstnärerna gestaltar temat i olika strukturer genom väv, film, foto, bildkonst, skulptur och litteratur. Tornedalingar, kväner och lantalaisten kallas för den osynliga minoriteten i Sverige. Tornedaling, lantalainen eller kvän är den som känner tillhörighet till Tornedalen och meänkieli samt det ursprungliga språkområdets kultur och historia. Det finns tornedalingar, lantalaisten och kväner i hela landet. Utställningen ställer frågor om förhållandet till en föreställning av någonstans med svar i en gestaltning av någonting och därigenom belysa den gränsöverskridande tornedalska eller tornedalsanknutna erfarenheten utifrån utställningens verk.

De medverkande konstnärerna är 8 personer med olika erfarenheter och relationer till temat om plats och identitet. Mikael Dysholm är en bildkonstnär som med verket Resan lyfter frågeställningen "Vart kommer jag ifrån och vart är jag på väg?", genomgående är collage och figurativa former signalement för hans uttryck. JohdetxPiraks konceptuella verk fångar älven och platsens betydelse i relation till olika platser och kulturer medan skulptören Essi Korvas trädskulptur fortsätter utforskandet av vattnets och därigenom älvens samt trädmaterialets betydelse för livet. Kenneth Mikkos kollage med stillbilder berättar om Norrbottens historia och brottet mellan stad och land genom industrialiseringens nedläggning av jordbrukslandet i norr. Bild och textilkonstnären Ragnhild Margretha Mietinen Krügers färgstarka uttryck utforskar hennes kvänska arv och sörjer förlusten av språk, som hon arbetar på att återta, ett traditionellt hantverk i sänder. Genom verket Språket–Skammen–Skrattet utforskar konstnären Lena Ylipää sitt förlorade modersmål och de känslor som omger den förlusten samtidigt som hon synliggör platsen och ger röst till ett inifrånperspektiv från norra Tornedalen. Ida Isak Westerbergs samspel med myren färgar de verk av väv som lyfter gränsland och växtprocesser med hjälp av myren Sompasenvuoma.

– Linnea Huhta

Loppumattomat vuomat ja autio erämaa oon pitkään ollu osa Norrbottenin kuvasta ja olletikki Tornionlaaksosta. Kultturelli alikehittynny alue ulkoapäin, mutta 98245 kanttikilometriä, monta kieltä, kansaliset minuriteetit ja alkuperäkansa väittävät yhessä pän vastoin - sisältä pän. Sokkerilinen vävävathaan suolasen kansa yhtheen normikreatiivissä esityksessä paikasta, ympäristöstä, perintheestä, taiteesta ja konstista ette selityksen avulla säilyttää ilmasua. Teema näyttelylle kiertää paikan, kestävyyen ja perintheen ympäri. Itea pyrkii siihen ette taiteeliitten kansa tutkia paikan relativiteettiä ja merkitystä aijassa ja paikassa, kielele ja kansale, keskustalle, periferiile, itenttiteetile, minuriteetile ja majoriteetile. Mihinkäs kartala, painostaen mihinkäs, suhthautuu suunthaan ja liikheesheen. Tosi paikkoja mutta kansa paikkoja joita ei mene googlata, paikkoja joita mennee tuntea, kultturelliä kertanriittausta, harvaseutuja ja kuuluvaisuutta riippumatta paikkaa maan päälä.

Kyratori oon valikoimassa ja esityksessä ottanu lähtökohtansa henkilökohtasesta perspektiivistä ja refleksuunita mitä se tarkottaa ette olla meänkieläpuhuva tornionlaaksolainen, kuuluva minuriteettiryhmään tornionlaaksolaiset, kväänit ja lantalaiset, ja paikan vaikutuksseen verrattuna näkyväisyyttä, arvoa ja mielipiettiä mikä oon periferii ja keskusta. Näyttely esittää rajanylittäviä, tornionlaaksolaisia kokemuksiä lähtien jonku taiteelian teoksista joila kaikilla oon ynikit relasuunit kysymyksseen itenttiteetistä, paikhaan, histoorihaan ja kulttuuhriin. Se halua näyttää taitetta ja luo maholisuuksia taiteelishiin vaihtoin joilako oon monitietheliä osia liitetty sosiaaliantropolokiihaan, fyysisseen ympäristöhön ja piulookisseen moninaisuuteen. Taiteeliat jokka osalistuvat esittävät teemaa eri stryktyyriissä, väävin, filmin, valokuvan, kuvataiteen, veistoksen ja kirjalaisuuden kautta. Tornionlaaksolaisia, kvääniä ja lantalaisia kuttuthaan näkymättömäksi minuriteeksi Ruottissa. Tornionlaaksolainen, lantalainen elikkä kvääni oon se joka tuntee kuuluvisuuen Tornionlaakshoon ja meänkiehleen ja alkuperäsen kielialuheen kulttuuhriin ja histoorihaan. Tornionlaaksolaisia, kvääniä ja lantalaisia oon olemassa koko maassa. Näyttely laittaa kysymyksiä suhtheesta käsityksseen johonki esittämällä vastauksen jostaki ja sen kautta se valkassee rajanylittävää tornionlaaksolaista elikkä tornionlaakshoonkuuluvaa kokemusta näyttelyn teoksitten kautta.

Taiteeliat jokka osalistuvat oon 8 henkilöä joila oon eri kokemuksia ja suhtheita teehmaan paikasta ja itenttiteetistä. Mikael Dysholm oon kuvataiteelia joka teoksella nimeltä Resan (Reisu), nostaa kysymyksen "Mistäs mie tulen ja mihinkäs mie olen menossa?" Hänen ilmasuksitten siknalementti oon koko aijan kolasi ja fikyratiivit muotot. JohdetxPirakin konseptyellit teokset kuvvaavat väylän ja paikan merkitystä verrattuna eri paikkoja ja kulttuuria ja veistäjän Essi Korvan puuveistos jatkaa veen tutkintaa ja sen kautta väylän ja puumateriaalin merkitystä elämälle. Kenneth Mikon kolasi kertoo liikkumattomitten kuvitten kautta Norrbottenin histooriasta ja kaupunkin ja maaseuvun välisestä katkosta, ko maapruukit pohjosessa panthiin alle intystrialiseerinkin jäljissä. Kuva ja kangastaiteelia Ragnhild Margretha Mietinen Krügerin färikäs ilmasu tutkii hänen kväänilaista perintöä ja murehtii kielen menettämistä mitä hään pikku hiljaa yrittää ottaa takashiin, perintheelisen käsityön kautta. Taiteelia Lena Ylipää tutkii teoksen kautta nimeltä Språket–Skammen–Skrattet (Kieli-Häpy-Nauru) hänen äitinkielen menettämistä ja niitä tuntheita jokka seuraavat menettämisen kansa, samala ko hään tekkee näkyväksi paikan ja antaa sisältäpäinperspektiivin Pohjos Tornionlaksosta.

Ida Isak Westerbergin yhteistyö vuoman kansa antaa färiä niile teokslle väväistä jokka nostavat rajamaata ja kasvuprosessia Sompasenvuoman avula.

– Linnea Huhta

Övers. från svenska till meänkieli: Linnea Huhta

Endless bogs and desolate wilderness have long been part of the image of Norrbotten and Tornedalen specifically. A culturally underdeveloped area from the outside, but 98,245 square kilometers, several languages, and national minorities and indigenous peoples in dialogue insist otherwise - from within. The sweet intertwines with the salty, in a norm-creative depiction of place, environment, heritage, and the art of preserving with the expression of storytelling. The theme of the exhibition revolves universally around place, sustainability, and heritage. The idea aims to explore the relativity and significance of place in time and space with the artists, concerning language and people, center, periphery, identity, minority, and majority. Missäs pän karttaa - Vart på kartan (meaning Where on the map), with an emphasis on where, relates to questions of direction and movement. Actual places but also places that cannot be Googled, places that can be felt, cultural mapping, rural areas, and belonging independent of one's location on Earth.

The curator has used a personal perspective and reflections on what it means to be a Meänkieli-speaking Tornedalian, belonging to the minority group of Tornedalians, Kvens, and Lantalaisten, and the impact of place regarding visibility, value, and a perception of periphery and center. The exhibition highlights the transboundary Tornedalian experience through the works of several artists, all with unique relationships to the questions of identity, place, history, and culture. It aims to convey art and create opportunities for artistic exchanges with interdisciplinary elements rooted in social anthropology, physical environment, and biodiversity. The participating artists represent the theme in various structures through weaving, film, photography, visual art, sculpture, and literature. Tornedalians, Kvens, and Lantalaisten are referred to as the invisible minority in Sweden. A Tornedalian, Lantalaisten, or Kven is someone who feels a connection to Tornedalen and Meänkieli as well as the culture and history of the original meänkieli-language area. There are Tornedalians, Lantalaisten, and Kvens throughout the country. The exhibition raises questions about the relationship to the conception of somewhere with answers in a representation of something, thereby illuminating the transboundary Tornedalian or Tornedalian-associated experience through the works of the exhibition.

The participating artists are 8 individuals with different experiences and relationships to the theme of place and identity. Mikael Dysholm is a visual artist who, with the work Resan, raises the question "Where do I come from and where am I going?", where collages and figurative forms are consistent signatures of his expression. JohdetxPirak's conceptual work captures the river and the significance of place in relation to different places and cultures, while sculptor Essi Korva's tree sculptures continues to explore the significance of water and thus the river, as well as the tree material for life. Kenneth Mikko's collages with images tell of Norrbotten's history and the rift between city and countryside, through the industrialization's closure of agriculture in the north. Visual and textile artist Ragnhild Margretha Mietinen Krüger's colorful expressions explore her Kven heritage and mourn the loss of language, which she is working to reclaim, a traditional craft in fragments. Through the work Språket-Skammen-Skrattet, artist Lena Ylipää explores her lost mother tongue and the emotions surrounding that loss while simultaneously making the place visible and giving voice to an inside perspective from northern Tornedalen. Ida Isak Westerberg's interaction with the bog colors the woven works that highlight borderlands and growth processes with the help of the bog Sompasenvuoma.

- Linnea Huhta

Övers. från svenska till engelska: Tomas Andersson och Linnea Huhta

Mikael Dysholm (SE)

Färg och form kan spela med det figurativa och till sist bilda ett slags eget universum.

"Jag är kvar men,
jag har liksom byggnaderna
förändrats och fått ett nytt innehåll."

Målningen Resan bygger på en tidigare målning. Kvinnan i förgrunden kvarstår som en rest från resans början. Bilden har utvecklats till ett collage och blivit till en tidsresa som ställer frågan "Vart kommer jag ifrån och vart är jag på väg?". Ungdomens resa till polcirkeln och mödernets ungdom i Stockholm. Den gamla affären som sakta förfaller, har sällskap med ett lokstall som blivit kvar i det förflutna efter rivning. Två stadsbilder, där byggnaderna står kvar medan innehållet förändrats.

"Nog finns det mål och mening i vår färd men det är vägen,

som är mödan värd."

Ur i Rörelse av Karin Boye

Färit ja muoto saattavat pelata fikyratiivin kansa ja viimistääns tehhä jonkulaisen oman yniversymmin.

"Mie olen jäljelä,
mie olen niinku rakenukset
olen muuttunu ja saanu uuen sisälön."

Maalaus Resan (Reisu) rakentautuu aijemasta maalauksesta. Vaimo etualassa oon jäänös reisun alusta. Kuva oon kehittynny kolaisiksi ja siittä oon tullu aikareisu joka kyssyy "Mistäs mie tulen ja mihinkäs mie olen menossa?". Nuoruuun reisu napapiirile ja äitipuolen nuoruuteen Stokholmiin. Vanhaala kaupala joka pikkuhiljaa ropistuu, seurustellee entisajan junatallin purkamisjäänöksen kanssa. Kaks kaupunkikuvaa, missä rakenukset oon jäljelä vaikka sisältö oon muuttunu.

"Oon varmasti tarkotus ja meininki meän matkale
mutta se oon matka joka vaivan tekkee kannettavaksi."
Karin Boyen runosta I rörelse

Color and form can play with the figurative and ultimately form a kind of universe of their own.

"I'm still here though,
I have, like the buildings
changed and taken on a new content."

The painting Resan (The Journey) is based on an earlier painting. The woman in the foreground remains as a remnant from the beginning of the journey. The image has been developed into a collage and become a time travel that asks the question "Where do I come from and where am I going?". The journey of the youth to the Arctic Circle and the youth of the mother in Stockholm. The old shop, slowly falling into disrepair, is joined by a locomotive shed left in the past after demolition. Two cityscapes, where the buildings remain while the content has changed.

"There are goals and meaning in our journey, but it is the journey
that is worth the effort."

From In Motion/ I Rörelse by Karin Boye

Mikael Dysholm (f. 1954, Haparanda) är målare och tecknare utbildad i måleri och teckning vid Sunderby folkhögskola; Nordiska konstskolan, Karleby, Finland; och Konsthögskolan Valand, Göteborg. Han är baserad i Haparanda där han har sin verksamhet. Dysholm arbetar mest med ett figurativt måleri som ibland utgår från ett tema, tex. bluesångaren Robert Johnson's musik och texter. Vid sidan av sitt eget konstnärskap har han arbetat med Haparanda stads bildarkiv och där gjort historiska utomhusutställningar.

Dysholm har medverkat i ett antal separat- och grupputställningar, bl.a. på Galleri Rotor, Göteborg; Kemi konstmuseum, Finland; Galleri Sander, Linköping; Liljevalchs vårsalong, Stockholm; Hedbergshuset, Vinslöv; Konstens Hus, Luleå; och Galleri Skåda, Luleå.
Han har erhållit arbetsstipendier från Sveriges bildkonstnärsfond och finns representerad hos Statens konstråd och i ett antal kommuners och regioners konstsamlingar.

Mikael Dysholm (syntynny 1954 Haaparannala) maalari ja piirtäjä. Hään oon koulutettu maalausessa ja piirtämisessä Sunderby Kansankorkeakoulussa, Nordiska konstskolan Karlebyssä Suomessa ja Valandin taiteekorkeakoulussa Jöötteporissa. Dysholm oon osalistunnu monessa näyttelyssä niinku Liljevalkin Keväsalonkissa Stokholmissa, Galleri Rotorissa Jöötteporissa, Kemin taitemuseossa Kemissä, Suomessa, Galleri Sanderissa Linköpingissä, Hedbergissä Vinslöövissä, Taiteen talossa Luulajassa ja Galleri Skådassa Luulajassa.

Mikael Dysholm (b. 1954 in Haparanda) painter and draughtsman. He studied painting and drawing at Sunderby Folk High School, the Nordic Art School in Karleby, Finland, and Valand Art Academy in Gothenburg. Dysholm has participated in a number of exhibitions such as Liljevalchs Vårsalong in Stockholm, Galleri Rotor Göteborg, Kemi Art Museum in Kemi, Finland, Galleri Sander in Linköping, Hedbergs in Vinslöv, Konstens in Luleå and Galleri Skåda in Luleå.

Collage with images and shapes is a recurring element in Mikael Dysholm's art consisting mainly of oil paintings. He mainly uses a figurative expression that is sometimes based on a theme, such as the music and lyrics of blues singer Robert Johnson.

Essi Korva (FI)

"Jag rör mig i vattnet,
jag är formad av det,
jag flyter tyngdlös med strömmen.
Den tar, den visar och den lever.
Älven rinner i mina ådror
och jag är en del av naturen."

Älven är essensen av verken, träden och människorna, allt som formats av vattnet här och vad älvens flöde använts till. Den har format allt här. Trä är det mest använda materialet tillsammans med gamla jordstammar som formats av naturen. Dessa element kombineras med trädskalad lera och gamla tidningar.

"Jag blir ledsen av tanken att trä omvandlas till reklamblad.

Papper är trä.
Trä är vatten.
Vattnet är liv.

Inget att slösa med."

Verken består till stor del av återbruk och återvunna material. Det är särskilt viktigt med anledning av att trädet långsamma tillväxtprocess.

"Mie liikun veessä,
mie olen siittä tehty,
mie kullaan painoton virran matkassa.
Se ottaa, se näyttää ja se ellää.
Väylä valoa minun suonissa
ja mie olen osa luonosta."

Väylä on suurin osin teoksitten esensi, puissa ja ihmisisä, kaikissa mitä vesi on muotoilu täälä ja miinkä väylän voimaa on käytetty. Se on muotoilu kaikki täälä. Puu on enniitten käytetty materiaali yhessä vanhoitten maajuurakoitten kansa jokka luonto on muotoilu. Nämät elementit yhistethään puupaseratun saven ja vanhoitten reklamiavisten kansa.

"Mulla tulee ikvävä ko hunteeraan ette puista tehhään reklamilehtiä.
Paperi oon puu.
Puu oon vesi.
Vesi oon elämää.

Ei kuluttamista varten."

Teokset on suurin osin tehty kieräyksestä ja kierätysmateriaalista. Puun hithaan kasvuprosessin takia, se on erittäin tärkeätä.

"I move in the water,
I am shaped by it,
I float weightlessly with the current.
It takes, it shows and it lives.
The river flows in my veins
and I am part of nature."

The river is the essence of the works, the trees and the people, everything that has been shaped by the water here and what the flow of the river has been used for. It has shaped everything here. Wood is the most commonly used material, along with old rhizomes shaped by nature. These elements are combined with wood-based clay and old advertising magazines.

"I am saddened by the idea of trees being turned into commercial flyers."

"Paper is wood.
Wood is water.
Water is life.
Nothing to waste"

The works consist largely of reused and recycled materials. This is particularly important given the slow growth process of the tree.

Essi Korva (f. 1985, Pello, Finland) bor och arbetar för nuvarande i Kolari, Finland. Hon har en examen från University of Applied Sciences Institute of Design and Fine Arts, Lahti, Finland (2010). Hennes skulpturer är ofta baserade på hennes subjektiva upplevelser av världen. De behandlar ofta rädsla, barndom, ensamhet och tomhet, som Lapplands landskaps grovhuggna skönhet utgör en utmärkt bakgrund för.

Korva arbetar med en rad olika material: trä, betong, gips, hår, keramik—eller vilka som helst som hon finner användbara. Till sist är det inte materialet i sig som är viktigast, utan känslorna som hon försöker fånga. Korvas skulpturer är porträtt av känslor.

Hon har deltagit i ett flertal miljöinriktade happenings, separat- och gruppställningar i Finland såväl som internationellt.

Essi Korva, skulptör/veistäjä (syntynyt 1985 Suomen Pellossa), nyt toimiva suomen Kolarissa. Hällä oon äksaami University of Applied Sciences Institute of Design and Fine Arts in Lahti, Suomi (2010). Korvan skulptyyrit/veistokset kuvaavat useasti tuntheita ja net perustuvat hänen sypjektiivihin kokemukshiin mailmasta. Teokset nostavat ussein pölköö, lapsuutta, yksinhäisyyttä ja tyhjyyttä, sitä jolle Lapin maiseman krouvi kauhneus hyvin kuvaa taustan. Korva tekkee töitä monen erin materiaalin kanssa: puu, petoni, gipsi, hiukset elikkä keramiikka. Materiaali ittestään ei ole tärkeintä, se oon tuntheita mitä hään haluaa kuvata. Hään oon ollu matkassa monessa luontoa koskevassa tapahtumassa, separaatti- ja ryhmänäyttelyssä Suomessa niinku kansanvälistä.

Essi Korva, sculptor, (b. 1985 in Pello, Finland), now living in Kolari, Finland. She graduated from the University of Applied Sciences Institute of Design and Fine Arts, Lahti, Finland (2010). Korva's sculptures are often portraits of emotions and are based on her subjective experiences of the world. They often deal with fear, childhood, loneliness and emptiness, for which the rough-hewn beauty of the Lapland landscape provides an excellent backdrop. She works with a range of materials: wood, concrete, plaster, hair or ceramics. The material itself is not decisive, in favor of the emotions that she tries to convey. She has participated in numerous environmental happenings, solo and group exhibitions in Finland and internationally.

Kenneth Mikko (SE)

"Med bildcollaget Storflytten vill jag ur ett personligt perspektiv undersöka och ställa frågor om den omfattande avvecklingen av jordbruken i 1950- och 1960-talets Sverige och den avfolkning av byarna som földe, framför allt i landets norra delar."

I Norrbottens byar blev avfolkningen och nedläggningarna mer omfattande än någon annanstans i landet. I lappmarkskommunerna lades närmare 93 procent av jordbruken med mer än två hektar ned, plus många mindre gårdar. De ansågs inte vara lönsamma, samtidigt som behovet av arbetskraft var stort inom industrin. Nedläggningarna var resultatet av en medveten statlig politik:

"Minskningen av produktionsunderlaget borde dock ske på sådant sätt, att inom olika bygder de sämre jordarna och svagare företagen skulle utgå ur produktionen."

Ur statens jordbrukspolitiska beslut 1947

I landets nordligaste kommun Kiruna sökte sig många unga bybor in till staden, männen till arbete i det expanderande gruvföretaget LKAB och kvinnorna till sjukvården och olika serviceyrken. Tyra och Erik Mikko var ett par av dem. De växte upp i byarna Övre Soppero respektive Lannavaara och flyttade in till Kiruna omkring 1950. De bytte livsstil, blev stadsbor, och fick del av den växande välfärden. Deras modersmål meänkieli hade låg status. De bytte språk till svenska och lämnade liksom många andra bara i liten utsträckning över kulturarvet och språket till sina barn.

Fotona är huvudsakligen ur Kenneth Mikkos föräldrars, Tyra och Erik Mikkos fotoalbum.

"Storflytten (Iso siirto), kuvakolasilla mie haluan, henkilökohtasesta perspektivistä, tutkia ja hunteerata laajasta maapruuki loppetamisesta 1950-ja 1960-luvun Ruottissa ja sitä aavfolkinkia kylissä mikä seurasi olletikki maan pohjoisiimissa osissa."

Norrbottenin kylissä aavfolkinki ja kiinipanemiset olit laajemat ko mishään muuala maassa. Lapinmaakunnissa panthiin 93 prosenttia maapruukista alle jokka olit suuremat ko kaks hektaaria ja sen lisäksi monta pienempää maapruukia. Niitä ei pietty kannattavinna yhtä aikaa ko tehtaila olit isot työväntarpheet. Kiinipanot olit tuloksia tiolisesta valtiopolitiikasta:

"Vähentämistä tuotantoalustasta pitäs kuitenki tehhä semmosella laila, ette eri seuvuila, pitäs huonomat maat ja heijomat yritykset ottaa pois tuotanosta."

Valtion maaprukipoliikan päätöksestä 1947

Maan pohjoisiimassa kunnassa, Kirunassa, monet nuoret kylälaiset siirtyit kaupunkiin, miehet töihin ekspanteeraahvaan kruuvaryksheen LKAB:hen ja vaimot sahraanhoithoon ja eri palvelutöihin. Tyra ja Erik Mikko olit kaks näistä. Net kasusit ylös Yli Sopperon ja Lannavaaran kylissä ja siirtyit Kiruhnaan suunile 1950. Net muutit elämäntyylit, niistä tuli kaupunkilaisia, ja net sait osan kasuavasta hyvinvoinista. Niitten ätinkieletä meänkielälä, oli matala staattys. Net vaihetit kielen ruottinkiehleen ja jätit niinku monet muut, vain pikku osan kulttuuriperinöstä ja kielestä heän lapsile.

Valokuvat oon pääänäns Kenneth Mikon vanhemmitten, Tyran ja Erik Mikon, valokuva-alpymmistä.

"With the photo collage Storflytten (The big move), I want to examine and ask questions from a personal perspective about the extensive dismantling of farms in 1950s and 1960s Sweden and the depopulation of the villages that followed, especially in the northern parts of the country."

In the villages of Norrbotten, depopulation and closures were more extensive than elsewhere in the country. In the Lapland municipalities, almost 93% of farms with more than two hectares were closed down, plus many smaller farms. They were considered unprofitable, while the need for labor in industry was high. The closures were the result of a deliberate government policy:

"The reduction of the production base should, however, be carried out in such a way that the poorer soils and weaker enterprises would be eliminated from production in the various settlements."

From the state's agricultural policy decision in 1947

In the country's northernmost municipality of Kiruna, many young villagers moved to the city, the men to work in the expanding mining company LKAB, and the women to health care and various service professions. Tyra and Erik Mikko were two of them. They grew up in the villages of Övre Soppero and Lannavaara respectively and moved to Kiruna around 1950. They changed lifestyles, became city dwellers, and benefited from the growing prosperity. Their native language, Meänkieli, had low status. They changed their language to Swedish and, like many others, passed on their cultural heritage and language to their children only to a small extent.

The photos are mainly from the photo albums of Kenneth Mikko's parents, Tyra and Erik Mikko.

Kenneth Mikko (f. 1953, Kiruna) är fotograf, redaktör och kulturarbetare, bosatt i gränsstaden Haparanda. Inom foto har han arbetat med utställningar och böcker om platser och olika kulturer, främst i Arktis. Som redaktör för kulturtidskriften N66 har han bevakat kulturlivet i den nordliga Barentsregionen. Hans aktuella projekt berör gränsstäder runt om i Europa. Mikko har bl.a. en masterexamen i foto och en bakgrund inom journalistiken. Hans verk har köpts in av kommuner och institutioner i norra Sverige och har bland annat visats på Bothniasalongen (Luleå konsthall, 2024); gruppställningen Tornedalen (Luleå konsthall, 2022); och olika solutställningar, bl.a. Dalen (Tornio, Luleå, Boden, 2017-2019). Hans utgivna böcker inkluderar: På mc genom Komi (2004), Ögonblick i Archangelsk och Nenets (2007) och Sauna-Bastu (2015).

Kenneth Mikko (syntynny 1954 Kirunassa) oon taiteevalokuvanottaja, retaktöri ja kulttuurityöntekijä, asuva rajakaupunkissa Haaparannala. Hänen fuukkys oon pitkään ollu Arktisen kulttuurissa. Tällä hetkelä hään oon töissä projektissä Euroopan rajakaupunkista. Mikon valokuvat oon julkastu monessa omassa kirjassa ja näyttelyissä, niin solo-näyttelyissä ko ryhmänäyttelyissä.

Kenneth Mikko (b. 1953 in Kiruna) is a fine art photographer, editor and cultural worker, living in the border town of Haparanda. His focus has long been on the cultures of the Arctic. He is currently working on a project about border towns in Europe. Mikko's photos have been published in several of his own books and various exhibitions, both solo and group exhibitions.

Lina Johdet och Kristoffer Unga Pirak (JohdetxPirak) (SE)

"Älven är en levande kraft som bör skyddas och förvaltas för att säkerställa livet för dem efter oss."

Vattnet är en förutsättning för livet, med älven kommer språket och berättelserna. Älvarna är naturliga gränser som skapar naturliga zoner, samtidigt som de kopplar livet och generationerna samman, från mynningen i öst till fjällvärlden i väst.

Det konceptuella verket är en kollaboration av JohdetxPirak och lyfter älven i relation till olika platser och dess formationer.

"Väylä oon elävä voima jonka pittää suojata ja hoitaa ette varmistaa elämän niile jokka tulevat meän jälkhiin."

Vesi oon ehto elämälle ja väylän kansa kieli ja tarinat tulevat. Väylät oon luonoliset rajat jokka tekevät luonolisia aluheita, samala ko net liittävät yhteen elämän ja sukupolvet väylänsuusta iässä tunturimailhamaan länessä.

Konseptyelli teos oon kolapurasuuni JohdetxPirakilta ja se nostaa väylän yhteyessä eri paikhoi ja niitten formasuuhniin.

"The river is a living force that should be protected and managed to ensure life for those after us."

Water is a prerequisite for life, with the river comes language and stories. Rivers are natural borders that create natural zones, while connecting life and generations, from the estuary in the east to the mountains in the west.

The conceptual work is a collaboration of JohdetxPirak and highlights the river in relation to different places and its formations.

Lina Johdet (f. 1987, Junosuando) och Kristoffer Unga Pirak (f. 1987, Jokkmokk) utgör konstnärsduon Johdet Pirak, vars rötter härstammar från Norrbottens inland.

Deras konst tar avstamp i deras kulturella arv och glesbygdslivet i norr där berättartraditionen är central. Konsten blir ett verktyg för att traditionens liv skall fortskrida likaväl som utvecklas.

Deras konceptuella verk styrs av platsen de är på—vad den har att tillföra med sina egenskaper och material. Naturen är en viktig del av deras konst och medvetenheten från moderna subkulturer har uppfostrat dem såväl som som det tornedalska och samiska arvet och den oändliga kärleken till havet, fjällen och allt som knyter dem samman.

Utställningar i urval inkluderar: Moskosel Creative Lab, Moskosel (2022); World Weather Network, Konsthall Tornedalen, Vitsaniemi (2023); gruppställningen How we get closer, Galleri Snerk, Tromsö (2023); gruppställningen Reverbing Ontologies — on margins, Väst på fjället, Bjurholm (2024); och Kolonial Institutionell omgivning, Saltofolk, Saltoluokta (2024).

Lina Johdet (syntynny 1987 Junosuanossa) ja Kristoffer Unga Pirak (syntynny 1987 Jokkmokissa). JohdetxPirak oon taite-pari jollako oon juuret Norrbottenin sisämaassa. Niitten taite ottaa lähtökohan heän kultturellistä perinöstä ja syrjäseutuelämästä pohjosessa missä kertomisperine oon sentraali. Taite tulee olleen työkalu ette perintheen elämä jatkoo niinku kehittyy. Paikka missä net oon tullee ohjaahmaan nitten konseptyelliä taitetta. Mitä sillä oon tuottamista ominaisuuksila ja materialila. Luonto oon tärkeä osa heän taiteesta ja tietosuus muternista alakulttuurista oon kasvattannu heät niinku tornionlaaksolainen ja saamelainen perintö ja loppumaton rakhaus merheen, tunturhiin ja kaikhiin muuhun mikä sittoo heät yhtheen. Taite tulee olleen työkalu ette perintheen elämä jatkoo niinku kehittyy. Paikka missä net oon tullee ohjaahmaan nitten konseptyelliä taitetta. Mitä sillä oon tuottamista hänen ominaisuuksila ja materialila.

JohdetxPirkakin konseptyellit teokset oon näytetty Moskoselin Creative Labissä, World Weather Networkissä, Taitehalli Tornionlaaksossa Vitsaniemelä ja Tromsassa, Bjurholmissa ja Saltoluoktassa.

Lina Johdet (b. 1987 in Junosuando) and Kristoffer Unga Pirak (b. 1987 in Jokkmokk). JohdetxPirak is an artist duo with their roots in the hinterland of Norrbotten. Their art is based on their cultural heritage and rural life in the north where the storytelling tradition is central. Art becomes a tool for the life of tradition to continue as well as develop. Their conceptual works are guided by the place they are in. What it has to offer with its characteristics and materials. Nature is an important part of their art, and the awareness of modern subcultures has nurtured them as well as the Tornedalian and Sami heritage and the endless love for the sea, the mountains and everything that connects them.

JohdetxPiraks conceptual works have been shown at Moskosel Creative Lab, Worlds Weather Network at Konsthall Tornedalen in Vitsaniemi and Tromsö, Bjurholm as well as Saltoluokta.

Ragnhild Margretha Mietinen Krüger (NO)

"Genom konsten och hantverket
tar jag tillbaka
den kvänska kulturen
och språket"

Ragnhild Margretha Mietinen Krügers konst och form är poetisk och färgstark med en stark koppling till den kvänska hantverkstraditionen. Verket handlar om att återta den kvänska kulturen, för sig själv och i relation till den gemenskap hon är en del av såsom förmödrarnas kultur, språk, musik. Verket talar om en förlorad förankring till sin egen historia.

"Taiteen ja käsityön kautta
mie otan takashiin
kväänin kulttuurin
ja kielen"

Ragnhild Margretha Mietinen Krügerin taite ja muoto oon poettinen ja färikäs ja sillä oon luja yhtheys kväänin käsityoperinthöön. Teos oon siittä ette ottaa takashiin kväänin kulttuurin, ittele ja relasuunissa siittä yhtheyestä jostako hään oon osa, niinku esiäititten kulttuurista, kielestä ja musikista. Teos kertoo oman histuurian varmistamisen menettämisestä.

Color and form can play with the figurative and ultimately form a kind of universe of their own.
"Through the art and crafts
I will retrieve
the kven culture
and the language"

The art of Ragnhild Margretha Mietinen Krüger has a poetic and colorful form with a strong connection to the traditional kven craft. This art piece concerns retrieving the kven/ kveeni culture, to oneself and in relation to the community she is part of such as the female ancestors, culture, language and music. The art speaks of a lost connection to one's own history.

Ragnhild Margretha Mietinen Krüger (f. 1972, Bodø) är en Rogalandsbaserad bildkonstnär med ett starkt engagemang för identitet och ursprung. Hon använder sig av sin personliga familjehistoria och bakgrund i hennes arbete om kultur, tillhörighet och arv. Mietinen Krüger jobbar med måleri med inslag av textil, och för ofta in hantverk som broderi och växtfärgning i bilderna. I år debuterade hon som filmskapare tillsammans med Ingvild Haga med filmen Voi, minun kultani.

Ragnhild Margretha Mietinen Krüger (syntynyt 1972 norjan Bodössä, nyt asuva Rogalandissa) oon koulutettu Kunstskolen Kabelvågissa ja Skrivekunstakademietissä Hordalandissa. Mietinen Krüger oon taiteelia jollako oon kova into itenttiteethiin ja kulttuuriperinthöön. Hään ottaa lähtökohtansa omasta perehistuurista perustaksi työlensä. Ennen kaikkia hään tekkee töitä maalausitteen kansa joissako oon tekstiiliosia ja hään väväaa useasti käsitöitä niinku proteerausta ja kasvifärjäystä omhiin kuvateokshiin. Mietinen Krüger oon kahtena viimisennä vuotena pitäny usseita solonäyttelyitä joissa kväänilainen itenttiteetti oon teemana ja hään oon esittäny taitettansa niin Ruottissa ko Norjassa, esimerkiksi Rogalandissa, Vadsössä, Korpilombolossa, Jöötteporissa ja Torniossa/ Haaparannala.

Ragnhild Margretha Mietinen Krüger (b. 1972 in Norwegian Bodö, now based in Rogaland) and has a degree from Kunstskolen in Kabelvåg and Skrivekunstakademiet in Hordaland. Mietinen Krüger is an artist with a strong commitment to identity and cultural heritage. She starts at her own family history as the foundation of her work. She mainly works with textile and usually adds crafts such as embroidery and plant coloring in her paintings.

Ida Isak Westerberg (SE)

"I samspel med platsen, med hjälp av växterna och marken,
samlar, färgar, väver, gräver, vilar
Minnen inkapslade i vitmossans förmultning
En stor

Med kuddar som bär skatter från myren
björklöv, torv, ljung, skvatram, odon
fria inslag som löper mellan

Två smala

Som hör ihop men kan hänga var för sig
ljung, albark, skvatram, odon
knutar, textur, ränder
Jag fortsätter samla, gräver djupare och djupare.
Bäddar ner, begraver, hämtar
Är det bara jag som tror att svaren ligger bortom syrets gränser"

Kasvanti är en större dubbelväv med kuddar som bär skatter från myren; björklöv, torv, ljung, skvatram och odon. Fria inslag löper mellan kuddarna och skapar ljusinsläpp. Väven har både vilat ute på myren och varit nedgrävd i torven.

Rajanylinen är två smala vävar som tillsammans blir en enhet. Garnet är färgat av ljung, albark, skvatram och odon. I denna väv samverkar knutar, textur och ränder. Även denna väv har legat nedgrävd.

Sompasenvuoma är en liten oansenlig myr, kanske kommer den snart räknas mer som sumpskog. Det står gamla små tallar på den, som aldrig kommer att växa sig större för det finns varken något att utveckla sitt rotssystem i eller någon näring att få från marken. Ida Isak Westerberg arbetar i samspel med myren och med hjälp av växterna och marken, genom att samla, färga, väva, gräva och vila.

"Vuorovaikutuksessa paikan kansa, kasvit ja maa apuna

kokoaan, färjään, väävaan, kaivan, leppään

Muistot suljettu valkosammalheen lahomisheen

Yks iso

Tyynyilä joka kantaa aartheita jänkältä
koijulehtiä, turvetta, kanervaa, suopursua, juolikkaa
heän välilä, vaphaita osia
Kaks kaitasta

Jokka kuuluuvat yhtheen mutta saattavat olla itteksens
kanervaa, lepänparkkia, suenpursua, juolikkaa
solmia, tekstyriä, rajoja

Mie jatkan kokoamista, kaivan syvemphää ja syvemphää
Pettaan alle, hautaan, nouan
Olenkos mie ainua joka uskon ette vastaukset oon hapen rajoitten takana"

Kasvanti oon isompi tuplavävi missä oon tyynyjä jokka kantavat aartheita jänkältä; koijulehtiä, turvetta, kanervaa, suopursua, juolikkaa. Tyynyitten välissä vaphaat, valoa luovat osat. Vävävi oon niin leväny jänkälä ko ollu kaivettuna alle turpheessa.

Rajanylinen oon kaks kaitasta vääviä jokka yhessä tekevät kokohnaisuuen. Lanka oon kanervalla färjätty, lepänparkila, suopursula ja juolikalla. Tässä väävissä solmet, tekstyri ja ranut toimivat yhessä. Ja tämäki väävi oon ollu kaivettuna alla.

Sompasenvuoma oon pikkunen mitätön vuoma piiain se tulhaan hetin räknäthään rotkomettäksi. Siinä oon vanhoita pikkusia mäntyjä jokka ei koskhaan tule kasuahmaan isomiksi sillä siinä ei ole mithään jostako juurisysteemi saattaa saaja ravintoa. Ida Isak Westerberg oon vuoman kansa yhtieistyössä ja kasvit ja maa apuna hään kokoa, färjää, väväva, kaivaa ja leppää.

"In interaction with the place,
using the plants and the soil,
gathering, coloring, weaving,
digging, resting
Memories encapsulated in the decay of white moss

A great
With pillows carrying treasures from the bog
birch leaves, peat, heather, hemlock, odon
free elements running between

Two narrow ones
Which belong together but can hang separately
heather, elm bark, cottonwood, hemlock
knots, texture, stripes
I keep collecting, digging deeper and deeper.
Burying, burying, retrieving
Is it only me who thinks the answers lie beyond the boundaries of the oxygen"

Kasvanti (meaning growth) is a large double weave with cushions that carry treasures from the bog; birch leaves, peat, heather, water hemlock and hemlock. Free wefts run between the cushions and create light penetration. The fabric has both rested on the bog and been buried in the peat.

Rajanylinen (meaning transboundary) is two narrow weaves that together form a unit. The yarn is dyed with heather, alabark, spikenard and odon. In this weave, knots, texture and stripes interact. This weave has also been buried.

Ida Isak Westerberg (f. 1986, Sunderbyn) har en examen från högre textil hantverksutbildning vid Handarbetets vänner och är verksam som textilkonstnär i Luleå och Övertorneå. Westerberg arbetar med platsspecifika processer där skapandet får sin form, sina nyanser och invävda kvaliteter genom en dynamisk samklang mellan materialen och hur dessa reagerar i relation till särskilda miljöer. Genom samarbete med naturen, med myren Sompasenvuorna i Tornedalen som en återkommande medskapare, bär Westerbergs skulpturala vävar på taktila spår av historia, men också på frågor om tillhörighet, våra skiftande begär och queera identiteter.

Ida Isak Westerbergilä (syntynyt 1986, Sunderbynissä) on äksaami korkeamasta kangas- käsityökoulutuksesta Handarbetets vänner (Käsityön kaverit) ja toimii kangastaiteiliana Luulajassa ja Mataengissä. Westerberg tekkee paikkaspesifiikkiten prosessitten kanssa töitä, jossako luominen saapii muontansa, nyansinsa ja sisäleväävattuja laatuja tynamisen yhteensoininkautta, materiaalitten välissä ja kunka net reakeeraavat erityisitten ympäristötöitten suhtheissa. Yhtieistyössä luonon, Sompasenvuoman kanssa Tornionlaaksossa, toistuvanna yhtieislujana, Westerbergin vävit kantavat taktililä jälkiä histuuriasta, mutta kanssa kysymyksiä kuuluvaisuesta, meän vaihtelevista himoista ja queeristä identtiteetistä.

Ida Isak Westerberg (b. 1986, Sunderbyn) has a degree from higher textile craft education at Handarbetets vänner and is active as a textile artist in Luleå and Övertorneå. Westerberg works with site-specific processes where the creation gets its form, its nuances and interwoven qualities through a dynamic harmony between the materials and how these react in relation to specific environments. Through collaboration with nature, with the marsh Sompasenvuorna in Tornedalen as a recurring co-creator, Westerberg's sculptural weaves carry tactile traces of history, but also questions about belonging, our shifting desires and queer identities.

Lena Ylipää (SE)

"Jag ska lära mig att prata om konst på meänkieli.
Mie opin puhumaan taiteesta Meänkielellä.

Jag lär mig - Mie opin

Jag letar i mitt språkminne och tittar i ordböcker.
Jag frågar mamma – Mie kysyn äitiltä"

Lena Ylipääs verk handlar om kulturhistoriska händelser, samtida företeelser eller skeenden i det fördolda. Språket–Skammen–Skrattet gestaltar frågor som handlar om språk, känslorna som härbärgeras i avsnaknaden av Lena Ylipääs modersmål Meänkieli och återtagandet av detsamma. Hennes arbete kretsar kring vardag, liv och historia i norra Tornedalen. Ylipääs omgivning är på tornedalsfinska och hon har nyligen fått anpassa sig till det svenska språket. Ofta upplever hon att det glappar och skaver i hennes berättande eftersom hon inte kan ge föremål, händelser eller upptäckter det rätta språket. Därför fungerar verket Språket–Skammen–Skrattet som en metod för att ta tillbaka hennes modersmål och för att kunna prata om hennes arbete på Meänkieli.

"Varför skam? I frågan om språk och i min relation till mitt modersmål, finns många lager att förhålla sig till. Där ligger frågor om makt, om tillhörighet, om förvaltande, överföring och försynnande. Skammen att inte kunna språket eller att inte ha lärt sig finns där. Där finns också längtan att kunna dra ett skämt, att få folk att skratta med i ett samtal. Det är en önskan och vilja att känna sig fullt ut inkluderad på sin plats, i sin kultur."

"Mie meinaan oppia puhumaan taiteesta meänkielellä.

Jag lär mig - Mie opin

Mie haen minun kielimuistosta ja katton sanakirjoista.

Jag frågar mamma – Mie kysyn mammalta."

Lena Ylipäään teokset oon kulttuurihistoriallista tapahtumista, nykyajan ilmiöistä elikkä näkymättömistä taphauksista. Kieli-Häpy-Nauru kuvaa kysymyksiä kielestä, tuntheista joita Lena Ylipäälä oon ko äitinkieltä, Meänkieltä puuttuu ja ko se otethaan takashiin. Hänen työ kiertää arjestaa, elähmää ja histuurihaan pohjosessa Tornionlaaksossa.

Ylipäään ympäristö oon tornionlaaksonsuomeksi ja se oon vasta saanu sopeutua ruottinkiehleen. Ylipää kokkee useasti ette se klopsaa ja kaavaa hänen kertomuksissa siksi ko hään ei saata antaa kampheile, tapahtumille ja havanoile nimiä oikealla kielellä. Sen takia teos Kieli-Häpy-Nauru toimii metutinna ette ottaa takashiin hänen äitinkielen ja ette pystyä praatimhaan hänen työstä Meänkielellä.

"Miksis häpy? Kysymyksessä minun häpystää ja suhtheesta kiehleen, minun äitinkiehleen oon monta kerrosta johonka suhthautua. Siinä oon kysymyksiä vallasta, kuuluvaisuudesta, hallinosta, jakamisesta, katoamisesta. Siinä oon häpy ette ei osata kieltä elikkä ette ei ole oppinut sitä. Siinä oon kansa kaipuu ette pystyä kertomahaan vitsiä, ette saaja ihmisiä nauramhaan puhelussa. Siinä oon toive ja halu ette saattaa tuntea ittensä täyelisesti inklyteeratuksi omassa paikassa, omassa kulttuurissa".

"I'm going to learn to talk about art in Meänkieli.
I am learning
I search my language memory and look in dictionaries.
I ask my mother"

Lena Ylipää's works deal with cultural-historical events, contemporary phenomena or hidden happenings. Språket-Skammen-Skrattet deals with issues of language, the emotions that are harbored in the absence of Lena Ylipää's mother tongue Meänkieli and the recovery of the same. Her work revolves around everyday life, life and history in northern Tornedalen.

Ylipää's surroundings are in Tornedal Finnish and she has recently had to adapt to the Swedish language. She often feels that there are gaps and discrepancies in her narrative because she cannot give objects, events or discoveries the right language. Therefore, the work Språket-Skammen-Skrattet serves as a method to reclaim her mother tongue and to talk about her work in Meänkieli.

"Why shame? In the question of language and in my relationship with my mother tongue, there are many layers to deal with. There are issues of power, of belonging, of management, transmission and disappearance. There is the shame of not knowing the language or not having learned it. There is also the desire to be able to tell a joke, to make people laugh in a conversation. There is a desire and a will to feel fully included in their place, in their culture."

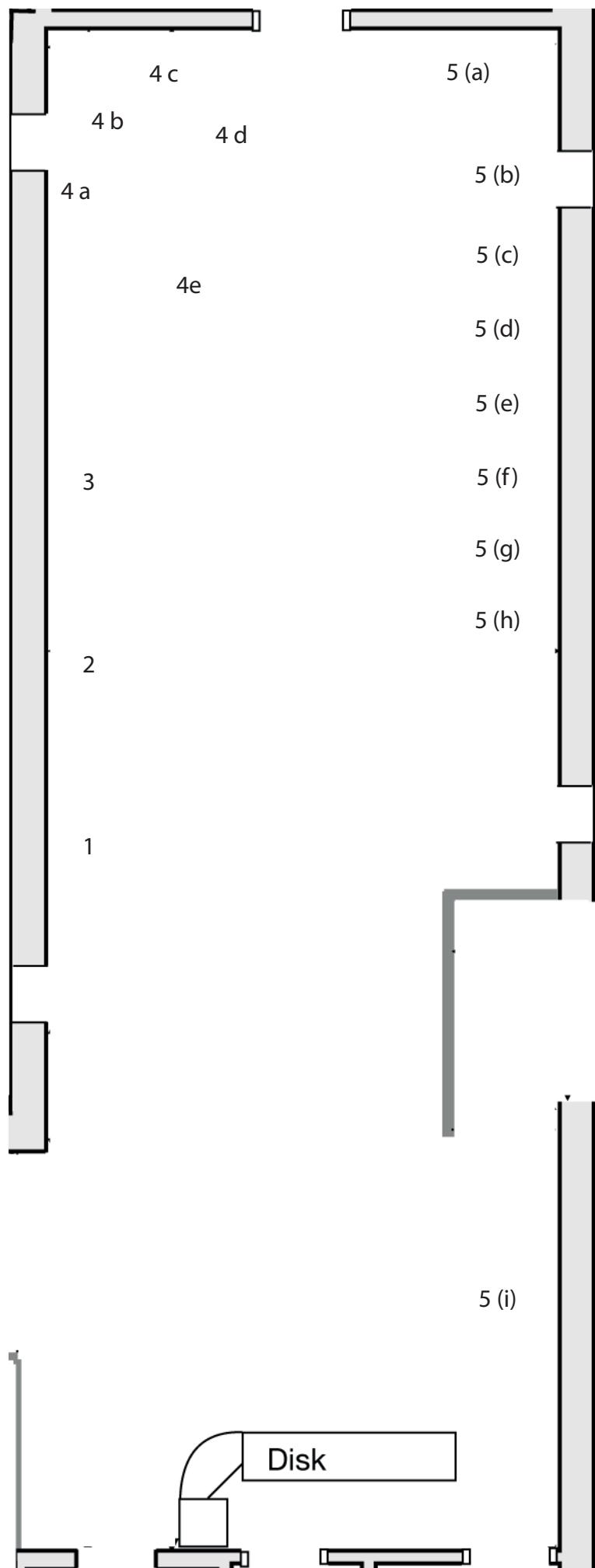
Lena Ylipää (f. 1965, Kiruna) är bosatt i Lainio, i östra delen av Kiruna kommun. Hon flyttade tillbaka till Norrbotten efter avslutad utbildning på Konstfack 1996 och har varit verksam i länet sedan dess. Teman i hennes konstnärskap ligger nära hennes vardag i norra Tornedalen. Frågor om språk och kulturell identitet är alltid aktuella i Ylipääs arbeten. I hennes konstnärliga praktik använder Ylipää en mängd olika tekniker och material där även text har en betydande roll.

De omvandlings-och utvecklingsprocesser som pågår i norr just nu genomsyrar flera av Ylipääs senare arbeten. Ylipää har tillsammans med kollegorna i konstnärsgruppen Koncentrat nyligen genomfört projektet Skyddad Natur där frågor om exploatering och naturskydd belysts. Ylipääs verk har visats i en mängd olika sammanhang nationellt och internationellt.

Lena Ylipää (syntynyt 1965 Kirunassa) asuva Lainiossa, Kirunan kunnan itäosassa. Hään siirty takashiin Norrbotteniin Konstfack koulutuksen jälkhiin 1996 ja oon toiminut läänissä siittä asti. Teemat hänen taiteelaisuudessa ovat erityisesti hänen arkkipäivää pohjosessa Tornionlaaksossa. Kysymykset kielestä ja kultturellistä identiteetistä ovat aina aktyyliä Ylipään töissä. Hänen taiteelisessa praktiikassa Ylipää käyttää monia eri tekniikkia ja materiaalia joissako tekstilläkin ovat merkittävä roolit. Net muuttumis- ja kehitysprosessit ovat nykyisin pohjosessa, tulevat esille monessa Ylipään viimisissä töissä. Ylipää on yhdestä taitelijaryhmän Koncentraatin työkaveritteen kanssa vasta tehnyt projektin Skyddad Natur, Suojattu Luonto, jossa kysymyksiä ekspluateerinkistä ja luononsuojelusta nostettiin esille. Ylipään teoksia ovat näytetty monessa eri yhteyessä kansallisesti ja kansanvälisesti.

Lena Ylipää (b. 1965, Kiruna) lives in Lainio, in the eastern part of Kiruna municipality. She moved back to Norrbotten after completing her education at Konstfack in 1996 and has been active in the county ever since. The themes of her art are close to her everyday life in northern Tornedalen. Questions of language and cultural identity are always relevant in Ylipää's work. In her artistic practice, Ylipää uses a variety of techniques and materials in which text also plays a significant role.

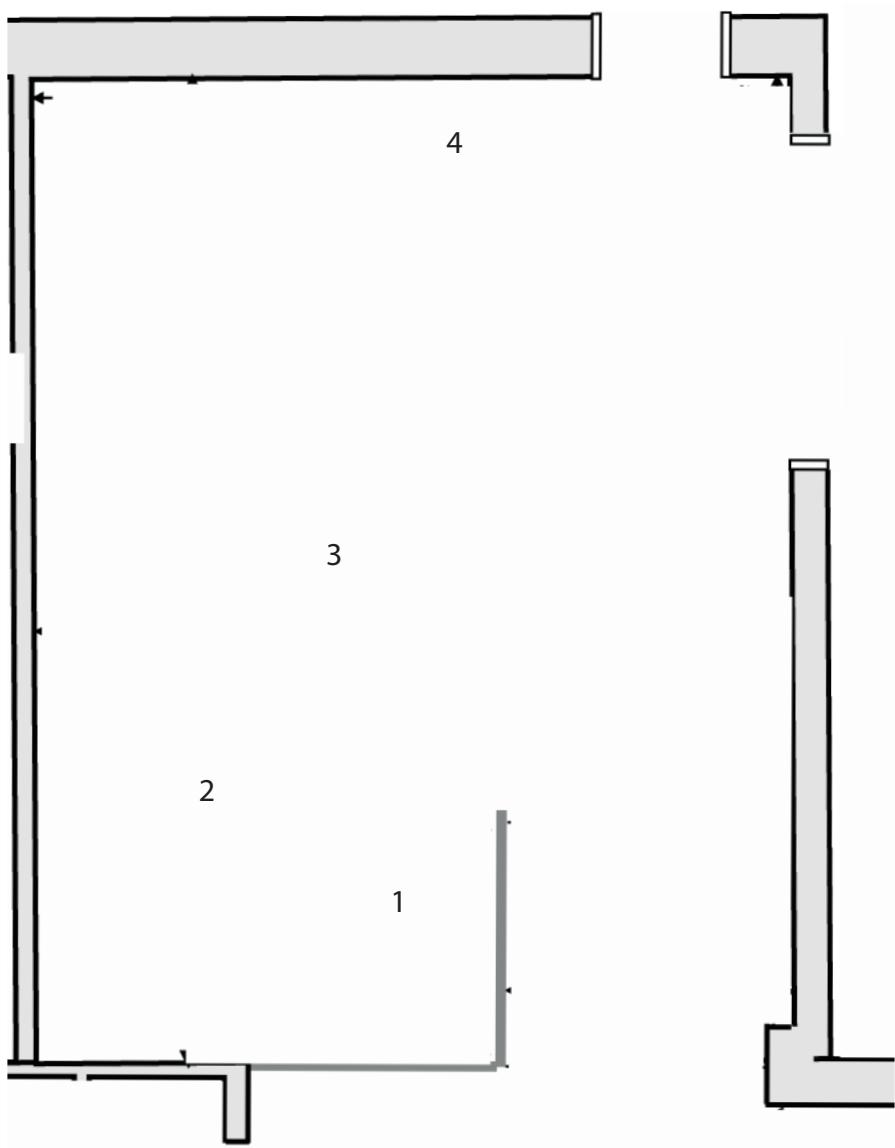
The processes of transformation and development currently underway in the north permeate several of Ylipää's recent works. Together with her colleagues in the artist group Koncentrat, Ylipää has recently completed the project Protected Nature, which highlights issues of exploitation and nature conservation. Ylipää's work has been shown in a variety of national and international contexts.

VERKLISTA: Stora hallen

Missäs pän karttaa/ Vart på kartan

1.	4 (e)	5 (g).
Mikael Dysholm Se ner 2024 71 x 60 x 2,5 cm 12 500 kr	Essi Korva The horse of dreams/ Unelmien ratsu, 2023 Mixed media (stubbe, modellera, färg, återvunnet material) 23 000 kr	Ragnhild Margretha Mietinen Krüger Teesili (tesil) 26 x 10 x 2 cm 3000 kr
2.	5.	5 (h).
Mikael Dysholm Poeten och filosofen 2024 Olja på duk 68 x 40 x 2,5 cm 10 000 kr	Ragnhild Margretha Mietinen Krüger MIE ASUN KÄSITYÖSSÄ, KIELESSÄ JA LAULUISSA (Jeg bor i håndarbeidet, i språket og i sangene), 2024 Köksredskap, matrasor och svampfär- gat garn. 37 x 35 x 4 cm 4000 kr	Ragnhild Margretha Mietinen Krüger Mantelimylly (mandelkvern) 15 x 15 x 6 cm 3000 kr
3.	5 (a).	5 (i).
Mikael Dysholm Resan 2024 Olja på duk 200 x 120 x 4,5 cm 40 000 kr	Ragnhild Margretha Mietinen Krüger Kattilanalusta (bordskåner) 37 x 35 x 4 cm 4000 kr	Ragnhild Margretha Mietinen Krüger Voi, minun kultani (Å, gullet mitt) Film, 9 min 27 sek. Regi: Ingvild Haga Manus/ produktion: Ragnhild Margretha Mietinen Krüger
4 (a)	5 (b).	
Essi Korva Touch Mixed media (trä, modellera, färg, återvunnet material) 7 100 kr	Ragnhild Margretha Mietinen Krüger Äitin matto (mamas matta) 100 x 200 x 1 cm privat ägo	
4 (b)	5 (c).	
Essi Korva The End Mixed media (trä, modellera, färg, återvunnet material) 6 600 kr	Ragnhild Margretha Mietinen Krüger Purkinavvaaja (boksåpner) 22 x 22 x 2 cm 3000 kr	
4 (c)	5 (d).	
Essi Korva Hulda, 2024 Mixed media (trä, papper, modelle- ra, metallarmatur, färg, återvunnet material) 80 000 kr	Ragnhild Margretha Mietinen Krüger Lihamylly (kjøttkvern) 20 x 20 x 2 cm 3000 kr inkl	
4 (d)	5 (e).	
Essi Korva Eternity, 2024 Mixed media (trä, modellera, färg, återvunnet material) 36 000 kr	Ragnhild Margretha Mietinen Krüger Riivirauta (rivjern) 45 x 26 x 6 cm 5000 kr	
	5 (f).	
	Ragnhild Margretha Mietinen Krüger Potunkuorija (potetskreller) 21 x 21 x 2 cm 3000 kr	

VERKLISTA: Nedre hallen

Missäs pän karttaa/ Vart på kartan

1.

Ida Isak Westerberg

Rajanylinen 1, 2024

Ull, ljung, albark, torv

40 x 200 cm

52 000 kr

2.

Ida Isak Westerberg

Rajanylinen 2, 2024

Ull, ljung, albark, torv

40 x 200 cm

52 000 kr

3.

Ida Isak Westerberg

Kasvanti, 2023

Morjärvsgarn, torv, skvatram,

björklöv, odon, ljung

140 x 210 cm

140 000 kr

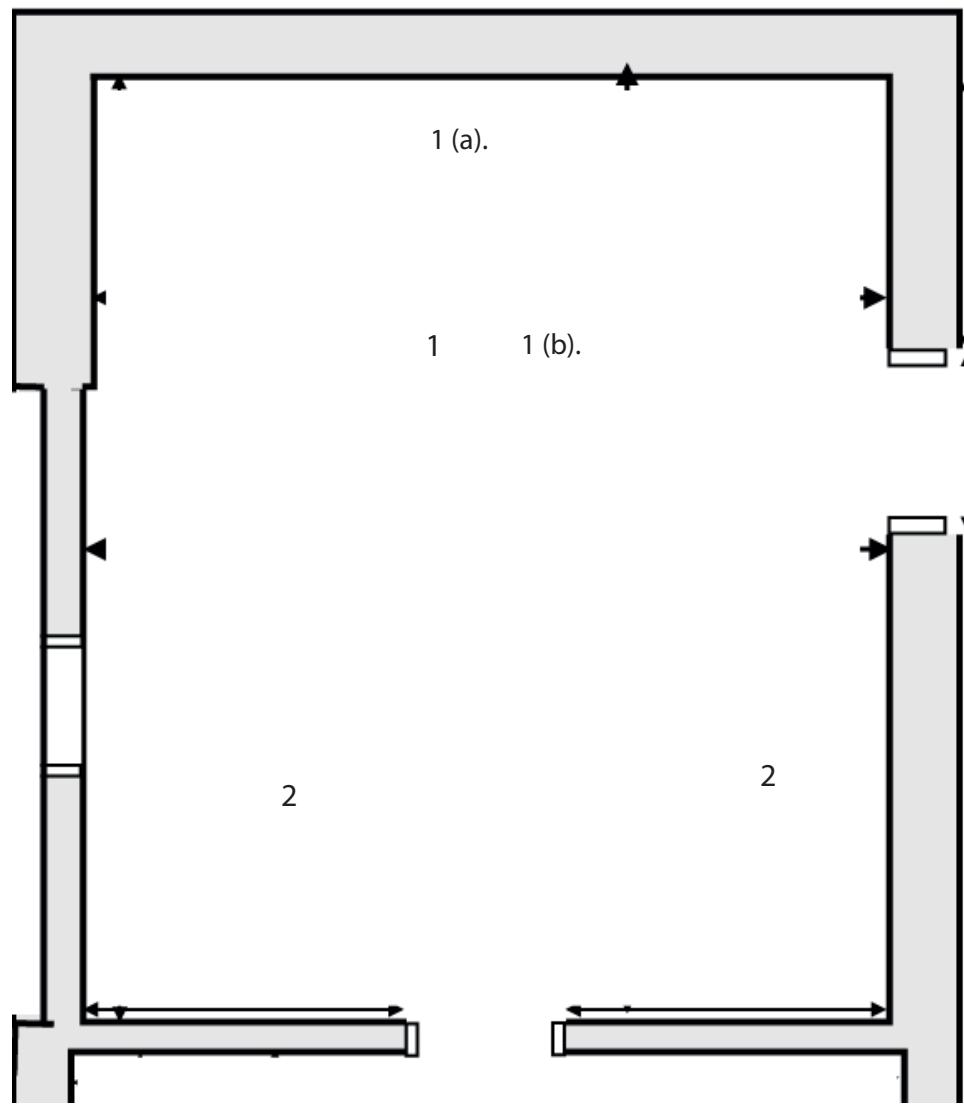
4.

Kenneth Mikko

Storflytten, 2024

Textiltryck

295 x 230 cm

VERKLISTA: Projektrummet

Missäs pän karttaa/ Vart på kartan

1.

Johdet Pirak

(Lina Johdet, Kristoffer Unga Pirak)

Kartan och Älven (diptyk), 2023/2024

1 (a).

Johdet Pirak

(Lina Johdet, Kristoffer Unga Pirak)

Kartan, 2023/2024

Furu och Björk

26 x 161,8 x 26 cm

99 999 kr

1 (b).

Johdet Pirak

(Lina Johdet, Kristoffer Unga Pirak)

Älven, 2023/2024

Film

2 min 53 sek (loop)

2.

Lena Ylipää

Språket, skammen, skrattet – om konst,

2024

Installation (ljudspår 7 min [loop],

text på papper)

Varierande mått

TID FÖR
VERNISSEGE
12 OKT KL. 13-16.00
ARTIST TALK KL. 14.00

ÖPPETIDER UNDER
UTSTÄLLNINGSPERIODEN
TORS-SÖN
KL. 12-16.00

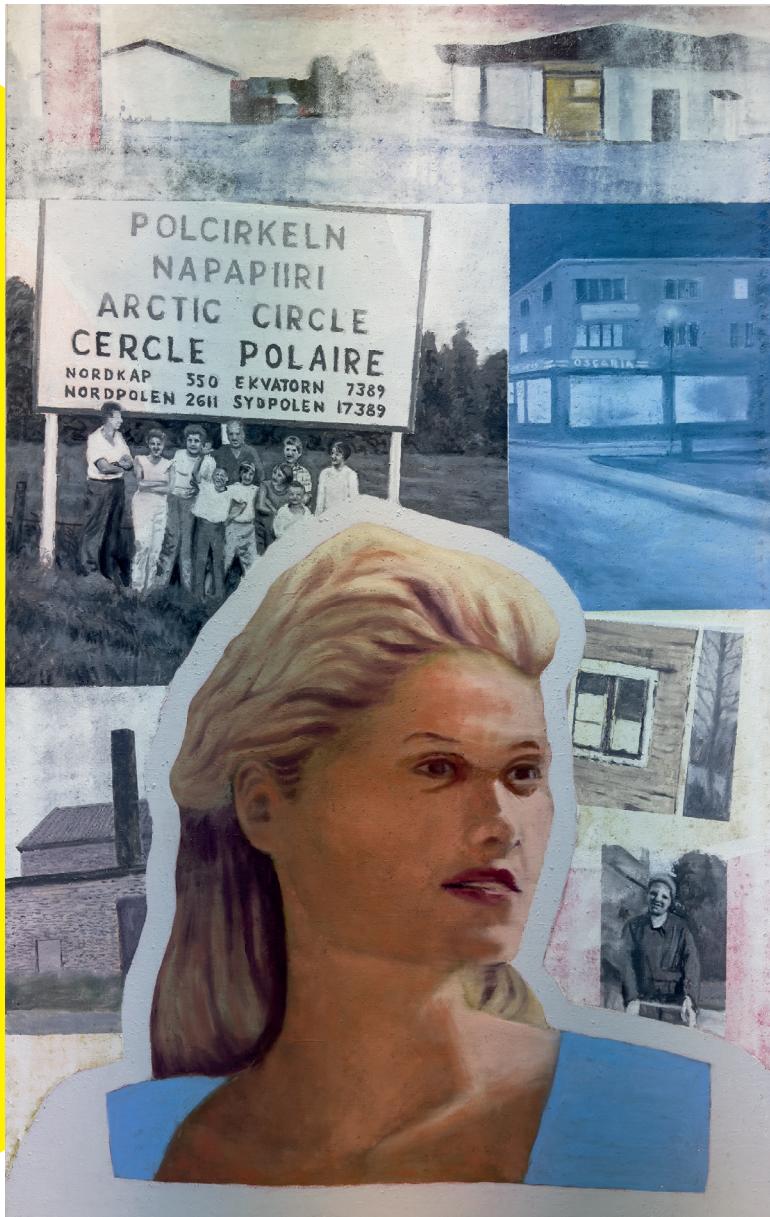

12 OKT
24 NOV 2024

Mikael Dysholm (SE)
Essi Korva (FI)
Kenneth Mikko (SE)
Lina Johdet (SE) och
Kristoffer Unga Pirak (JohdetxPirak)
(SE)
Ragnhild Margretha Mietinen Krüger
(NO)
Ida Isak Westerberg (SE)
Lena Ylipää (SE)

Curator: Linnea Huhta (SE)

MISSÄS PÄIN KARTTAA / VART PÅ KARTAN

ÖSKG TJÖRNEDALA KONSTHALL

TJÖRNEDALAGÅRDEN BASKEMÖLLA | WWW.OSKG.SE

MED STÖD AV:

NORDISK
KULTURFOND

REGION NORRBOTTEN

KULTURRÅDET

HUVUDSPONSOR:

Sparbanken Syd

ÖSKG TJÖRNEDALA KONSTHALL

Östra Skånes Konstnärsgrupp, ÖSKG, och Tjörnedala konsthall är en konstnärsdriven plattform belägen i östra Skåne. Föreningen ÖSKG grundades 1974 utifrån den årliga Konstrundans koncept och består i dag av ungefär 120 yrkesverksamma konstnärer.

I Tjörnedala konsthall visar vi ett brett utbud av samtida konst, design och konsthantverk. Vår verksamhet omfattar även ett pedagogiskt program för barn och unga samt seminarier, workshops och andra projekt som speglar samtida konst och kultur. I anslutning till påskan anordnar vi den årliga Konstrundan och visar en samlingsutställning med våra medlemmar i konsthallen.

Föreningens syfte är att bidra till utvecklingen av kulturlivet i östra Skåne, och tillvarata medlemmarnas intressen inom det konstnärliga området. Medlemmarna är alla bosatta i Kristianstads, Tomelillas, Simrishamns, Sjöbos och Ystads kommuner. Föreningen har sitt säte på Tjörnedalagården i Baskemölla och har stöd av Riksförbundet Sveriges Konstföreningar, Region Skåne och Simrishamns kommun, huvudsponsor: Sparbanken Syd.

Öppettider under utställningsperioden:
tors –sön 12:00-16:00

ÖSKG/Tjörnedala konsthall

Tjörnedalagården
Baskemölla
272 94 Simrishamn

+ 46 (0)414 260 80
info@oskg.se
www.oskg.se

med stöd av:

huvudsponsor:

Sparbanken Syd